

Kimaj – Lahom si skoz luknjice od moljev lezel v žep! Dober mlinar, huda šleva. Take daje strah, jim oprostim. Pošteno si trpel pokoro: Ko je s kljuka pri Botgárju burja zbila škaf, si mislil, da v gostilno ropota osvoboditelj. Planil v beg. Prespal vrh lipe, nad sotočjem, kot kokoš. Od mraza škripal. V luno zeval z zlatimi zobmi, razumem: Michelízso, delal je na kup otrok, zraven pa veliko malih svinjarij, so prejšnjo noč zatolkli s koli. Treščili v tolmun – v zakmašnem gvantu nam bo, raklast, bos, z rokámi narazen, počasi plaval skoz spomin po Soči dol kot splesnjeno razpelo. Ta nesrečni čas! Ni samo vaju prizadel, in vidva nas. Je tudi mene: Hišo pomendral, kot bik zarjul s podstrešja v klet. Pa nisem narodu posodil dveh sinov, Zdravka rdečim, Srečka belim? *Tutto fa minestra*, pravijo na Laškem. Kar v lonec vržeš, juho naredi. Ni Slavček pel: *Bog živi vse Slovene pod streho hiše ene?* Prosim vsakega obeh, če bo preživel, naj pokoplje brata, če ga več ne bo. Govoril sem, kako se reče, v odškodnino za balkon, ki ga posojamo Matiji. Ženi v čast, uboga, mraz trpi pri Sv. Mavru. Vam v pozdrav, ker berem iz oči vdano prošnjo: *Bog, ne daj, da bi svobodi, našemu otroku, kdaj spodrsnilo!* Pri koncu sem. Sem list jeseni z veje. Rad bi še postrvi, lipane lovil, menda. Dovolj sem zvezal muh. Doktor za ščurke je učil: Kdor hodi ven, v naravo, imel kot srna bo postavo! Pravzaprav, kako se reče: Verjamem vsemù, kar sem razodel. Srečni človek še zvonov ne sliši – jaz jih.«

Ni se vási dal v zobe – Matija pa.

(Konec prihodnjič)

Deset sonetov

Miklavž
Komelj

Ves neučakan sem sejal besede,
še preden sem zares dobil Besedo.
Ves tisti čas je kot narisan s kreda,
njegove črte so grozljivo blede.

Dam ti Besedo, ki mi v mesu poje,
in ni mi žal za kri, ki bo odtekla,
in ni me strah, kaj mi bo Pamet rekla.
Besed pa ti ne dam, ker niso moje,

čeprav so se mi med zobmi kotile.
Le ko je moja posvečenost trudna,
se mi začnejo po očeh prašiti

in bi me z vonjem zvoka rade ubile.
Meni pa zdijo se le strašno čudne.
Preveč, da bi jih mogel sovražiti.

*

Od zraka, kjer te ni, sem ves razjeden,
a sanj, ki v njih po tebi zadišim,
se kot pogleda v sončno luč bojim,
ker vem, kako zelo jih nisem vreden.

Zašel sem na turobni prag pepela,
a ti v posmeh zakleni se, ko vpijem.
Jaz manj trpim kot roža, ki jo ubijem
za tebe, da bi me bila vesela.

Iz ust si rože režem kakor blazen.
Še bolj hitim, ker vem, da bom razpadel.
Mogoče sebe ne bi smel raniti,

a saj me spet lahko zaceli kazen.
Zdaj vem samo, da moram ti vrniti,
kar sem ti z mislimi nekoč nakradel.

*

Na to praznino bom položil roke.
Začaral te bom. Morala boš priti.
Do vseh svetov bom spredel svoje niti.
Še črne luknje niso pregloboke

za mojo svečeniško čarovnijo.
Oblit s tišino nate se pripravljam

in svojo toplo, gosto moč pozdravljam.
Dlaní učim, naj se je ne bojijo.

Obred ima začarana pravila,
a jaz ga bom opravil le iz veselja.
Prišla boš tudi, če se ne premaknem,

ker vem, da mi je v roke moč nalila
lahko le tvoja dolga bela želja,
da te priklíčem in se te dotaknem.

*

Si tudi ti vesoljska naplavina?
Tako neznansko si mi še neznana.
Nikoli mi ne smeš postati Hrana,
ker bi te raztopila moja slina.

A če te bom predolgo izgovarjal,
boš ti za hostijo me porabila
in me pri maši vase spremenila.
Kdo pa namesto mene bo ustvarjal?

Rad bi še malo v bolečini trajal.
Zdaj smem le Misel vate izpustiti,
da se zatrese v mlečno belem Miru.

Še malo se bom do kosti razdajal.
Saj te tako ne morem izgubiti,
ker sva na poti k istemu Izviru.

*

Kateri vedež mi lahko dokaže,
da smo živali, skozi čas razsute?
Kdo pravi, da obstajajo minute?
Ura jih šteje, ampak vem, da laže.

Lét ne med nama ne drugače ni.
Čas je le pot, ki z njo svetove orjem.
Ne jokaj, ko izginem za obzorjem.
Na pot odhajam s tvojimi očmi,

da bova skupaj jedla razodetja,
začudena, pred čim lahko bežimo,
ko nam odpira večnost svoja polja.

V njih smo trenutki svojega spočetja
in čas ni čas in mi samo drsimo
po ustih žensko lepega Vesolja.

*

Kako neskončno velik dar je Žeja!
Brez nje bi živel teže kot brez vode.
Ko me kot posušeno brinje bôde,
sem ji med prsti suha božja preja.

Ko vzide čas, mi Bog lahko prilije
svetlobo, ki je tem stoletjem skrita.
Nisem več roža, ki preveč zalita
od preomamnega razkošja zgnije.

Občutek žeje naju je povečal.
Obema je tako izpraznil dušo,
da bi lahko vsak ocean izpila.

Zato, čeprav sem te v puščavi srečal,
ne bova nikdar več za dež molila.
Zdaj hvaliva Boga, ker daje sušo.

*

Kar na pokopališču (med drevesi)
sta si drsela v žametne objeme.
V lasé sta si zapletla krizanteme
in vejice lomila sta cipresi.

Še zemlja je zadihala glasneje,
tako so v njej utripale lobanje.
Pepel iz žar je splesal skozi špranje,
da vaju vidi in se s tem pogreje.

Ko sem šel mimo, bi bilo dostojno,
če bi zavpil, da na tem solznem kraju
ne sme zdivjati v sonce vajin plamen.

A molčal sem. Le v mislih sem spokojno
zavzdihnil: Kdo je bil tako nesramen,
da je nastlal grobove okrog vaju?

*

Težko je Smrti na kolenih rasti
in Zemljo radovedno preiskati,
na njej pa le nebesni gost ostati
in se smejati njeni lačni strasti,

v kateri je do smešnosti grozljiva,
ko se ji od rotacije vrtili,
da naši dnevi ugašajo v noči
in vsaka premica postaja kriva.

Zdaj potrebujem zvestega vodnika,
pa vendar ne spokornega svetnika.
Naj kar delfin me nauči modrosti.

Iz vode skoči, ni ga strah norosti,
potem pa, ko strupeni zrak preorje,
še globlje utone v materinsko Morje.

*

Kako je mašujoča roka lepa,
ko vzhaja iz patene bele luč.
Na njenih prsih je neviden ključ,
ki vse trenutke večnosti odklepa.

S to kepico svetlobe na jeziku
me sploh ni strah, ker sem izgubil veslo.
Ne vem, a vidim, kam me bo odneslo,
ko božam vrela usta ognjeniku.

Izluščil sem se iz zgrajene hiše.
Z neba so padli glinasti predmeti.
Ne vem, kaj so, a čutim, da so sveti.

Magnetno pijejo me zmeraj tiše
in na pečatih božje Knjige piše:
NIČESAR VEDETI IN VSE VERJETI.

*

Napisal sem še nekaj verzov zraka.
 Če ga naslikam, bo dehtel zeleno.
 Ničemur ni enak, z vsem je Eno.
 Vsa voda je iz enega vodnjaka.

Vse črke tvojih pisem so drevesa.
 Vem, da za vsemi najinimi gibi
 v zraku ostanejo nevidni hribi.
 Svet bo lahko začarati v nebesa.

Odprl sem čarobno steklenico.
 (Čez noč mi je iz postelje pognala.)
 Sprejemam bele nitkaste povoje.

Ne morem krasti, ker je vse že moje,
 in zlažem se lahko samo resnico.
 Izumljam višnjevo besedo HVALA.

*

Jan
Zorec

Bitka za ranjence

V literarni fikciji je vse mogoče!
 V resničnem življenju ni tako. Do-
 mišljijo nam je bog dodelil za to, da
 jo uporabljamo: koristno ali pač ne-
 koristno. Pred časom sem napisal
 zgodbo z naslovom »Trboveljski
 odred smrti«! Končal sem jo na dan
 mrtvih, ob dveh ponoči. V trenutku
 se je iz mene iztekla določena nega-
 tivna energija, nekaj umazane krvi
 me je zapustilo.

Zapustila me je tudi mlada,
 dolgolasa in zlatolasa Valerija. Zgodbo sem dal prebrati nekaj kolegom in
 prijateljem. Priznam, da je vsebina zgodbe svinjsko kruta, brezobzirna do
 javnega okusa. Reakcije: od gnusa do navdušenja. Moj cilj je bil dosežen,
 želel sem, da jo organsko začitijo, z želodcem, ne z razumom. Da začitijo
 vso gnilo Resnico v njej!

Mlada Valerija se še do danes ni vrnila, sprožila je lepa čustva v meni,